

τις σάρωθρα, καὶ πλέκοντες καθέκλας, κάνιστρα καὶ ψαλθοῦς· ὁ δὲ γέρον Πέτρος ἦτο διδάσκαλός των εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν κατόκει ὁ Πέτρος μετὰ τῶν τέκνων του, κατήντησεν ἀποθήκη περιέχουσα ἅπαντα σχεδὸν τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔφεραν ἐκεῖ, ὡς τὰ πτηνὰ εἰς τὴν φωλεάν των. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἐγνώρισαν τοὺς ἀγοραστάς των· ἔμαθον νὰ διακρίνωσι τὴν ποιότητα τῶν ἰμπορευμάτων, καὶ κατεστάθηνσαν βαθμηδὸν ἱκανοὶ νὰ εὐρίσκωσιν αὐτά,

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὑπελόγιζεν ὁ πατὴρ ὅλα τὰ γινόμενα, καὶ ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου ἐξήγαγεν, ὅτι τὰ τέκνα του εἶχον κερδίσει ποσότητα οὐχὶ ὑκαταφρόνητον· διότι εἶχον εἰς τὸ κιβώτιον ἑκατὸν κερμάτια, τὰ ὅποια πολλαπλασιαζόμενα ἐπὶ πέντε ἰδὸν 500 φράγκα.

Ὁ Πέτρος ἔφερε τὴν ποσότητα ταύτην παρὰ τινὶ βαθυπλούτῳ ἐμπόρῳ καὶ τὴν ἐτόκισεν· τοῦτο ἐπροξέησεν μεγάλην χαρὰν εἰς τὰ τέκνα του, τὰ ὅποια δὲν εἶχον εἰσέτι ἰδεῖ τὸσον ἀργύριον.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἡ ἐργασία προώδευε κολήτερον. Ὁ Πέτρος δὲν ἦτο πλέον ἐπαίτης· ἐφρόντιζε περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, καὶ ἐπεμελεῖτο νὰ τοποθετῇ παρὰ τοῖς σαπωνουργοῖς καὶ καρποπώλαις τὰ ὑπὸ τῶν τέκνων του συνηθροισμένα ἔμπορεύματα. Εἰς τὸ τέλος τεσσάρων ἐτῶν, εὐρέθησαν κάτοχοι 600 πεντοφράγων, ἤτοι 3,000 φράγων.

Ἐν τούτοις οἱ τρεῖς νεανίαι ἀνδρωθέντες, συχνάκις διεφιλονέικουν· ὁ μὲν κατηγορεῖτο ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του ὅτι δὲν ἐκοπίασεν ἀρκούντως, ὁ δὲ οὐκ ἀπέτυχεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἔμπορευμάτων, ὁ ἄλλος ὅτι ἐπὶ φιὰ λην οἶνου. Ὁ πατὴρ Πέτρος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἐριδας, εἶπε πρὸς αὐτοὺς. Λαβετε ἕκαστος ἑκατὸν πεντοφράγκα, εἰσέλθετε εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ οἰκονομίας θέλεται ἐπιτύχει. Τὰ ἐπιλοιπα χρήματα θέλουσι μείνει παρὰ τῷ ἐμπόρῳ ὅπου ἐτοποθετήθησαν, μεχρὶς τοῦ λάβωμεν ἀνάγκην αὐτῶν· οἱ τοκοὶ δὲ ἐκάστου ἔτους θέλουν προστίθεσθαι εἰς τὸ κεφάλαιον.

Τότε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ συνθλίψαντες τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς των εἶπον· χαῖρε πάτερ. Ὁ Παῦλος διευθύνθη πρὸς ἀνατολάς, ὁ Γαβριὴλ πρὸς δυσμὰς, ὁ Γεώργιος πρὸς νότον. Καὶ ὁ γέρον Πέτρος οὐδεμίαν περὶ τῶν υἱῶν του ἐλάμβανεν εἰδήσιν. Πολὺ ἐλυπεῖτο ἀποχωρισθεὶς αὐτῶν, διότι προϊόντος τοῦ χρόνου ἐγῆρασκε καὶ ἡδυνάτει· ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἀργύριον τῶν τέκνων του. Ἐν τοσούτῳ ἡσθένησε, καὶ οἰογένηται τινὲς συμπαθητικαὶ ἐβοήθουν αὐτόν· ἀλλὰ σκληροὶ τινὲς ἄνθρωποι τοῦ χωρίου, ἔλεγον ὅτι ἡ κοινότης εἶχεν ἀρκετοὺς πτωχοὺς, θέλοντες νὰ τὸν ἀποπύμψωσιν ὡς ξένον, ἂν καὶ διέμενεν ἐκεῖ πρὸ δεκατεσσάρων ἡρῶν ἐτῶν.

Ὁ Πέτρος ἔγραψε τότε πρὸς τὸν ἔμπορον τῆς πόλεως. «Στείλατέ μοι 200 φράγκα ἐκ τοῦ κεφαλαίου μου, ἐπειδὴ εἶμαι γέρον καὶ ἀσθενὴς καὶ ἀπὸ δεκατεσσάρων ἡρῶν ἐτῶν οὐδὲν περὶ τῶν τέκνων μου ἔμα-

θον. Ἀπέθανον ἀναμφιβόλως καὶ δὲν θέλω βραδύνειν τὸν τοῦ ἀκολουθήσω εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Σὺ πέμπω ὅσα μοῦ ζητεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος· εἶσθε πλούσιος, διότι τὸ κεφάλαιον βαθμηδὸν ἐπένταπλασιόσθη.

Ὅταν τὸ ἀργύριον ἔφθασεν, οἱ χωρικοὶ ἔμειαν ἐκπληκτοί, καὶ ἀνενώσσαν τὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πέτρου λέγοντες, «ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι γόης».

Ἀλλ' ὁ Πέτρος, μ' ἔλυν τὸ ἀργύριόν του ποσῶς δὲν ἠύχαριστεῖτο· ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ ὅπως συνενωθῇ μετὰ τῶν τέκνων του, τὰ ὅποια ἐνόμζεν τεθ.εῶτα.

Θέλω ἀποθάνει μόνος, ἔλεγε, καὶ χεῖρ φιλάτου υἱοῦ δὲν θέλει κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ω! διατὶ τοῦλάχιστον νὰ μὴ κρατήσω πλησίον μου τὸν μικρόν μου Γεώργιον!

Ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἀπέθανεν ἐγκυκαλειμμένος. Ὡραίαν τινὰ ἑσπέραν Κυριακῆς, καθήμενος ὑπὸ φιλόρῳ μετ' ἄλλων χωρικῶν, εἶδεν ἐπιπτον ὑπηρετήν, ὅστις σταθεὶς ἐνώπιον αὐτῶν, ἠρώτησε· δὲν διαμένει ἐνταῦθα ὁ κύριος Πέτρος;

Οἱ χωρικοὶ ἐκπεπληγμένοι ἀπεκρίθησαν· ναί. Ἰδοὺ αὐτός. Καὶ ἐνῶ παρετήρουν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως ζητοῦντες νὰ μαντεύσωσι τί τοῦτο σημαίνει, διέπειν σφηνὴς δύο κομψῆς ἀμάξας εἰσερχομένας εἰς τὸ χωρίον, καὶ σταματούσας ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Πέτρου. Τρεῖς νέοι κύριοι καὶ δύο ὥραιαι κυραὶ κατέβησαν ἐξ αὐτῶν, ἅπαντες μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι, καὶ ἐβῆρθην οἱ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γηραιοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἠγνόει τί νὰ φαντασθῇ δι' ὅσα ἐβ.επε.

Πάτερ μου, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μὲ γνωρίζετε πλέον; εἶπεν ὁ πρεσβύτερος· εἶμαι ὁ υἱός σας Παῦλος· κατεστάθην πλούσιος ἔμπορος ἀρωμάτων εἰς τὸ Ἀμβούργον, καὶ ἡ κυρία αὕτη εἶναι σύζυγός μου.

Καὶ ὁ δεύτερος εἶπεν· εἶμαι ὁ υἱός σας Γαβριήλ, καὶ ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου. Ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν εἰς τὸ Ἀμβούργον.

Ὁ τρίτος εἶπεν ὡσαύτως· εἶμαι ὁ υἱός σας Γεώργιος. Ἐρχομαι ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἔκαμα μεγάλας ἐπιχειρήσεις· ἔμαθον διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴν διαμονὴν τῶν ἀδελφῶν μου εἰς τὸ Ἀμβούργον, καὶ ἦλθον νὰ τοὺς ἐπανεύρω. Τώρα ἐρχόμεθα νὰ σᾶς γηροκομήσωμεν.

Ὁ γέρον Πέτρος ἐβῆρθεν εἰς τὸν τράχηλον τῶν τέκνων του, καὶ ἠλόγησεν αὐτὰ καὶ τὰς συζύγους των.

— Εἰς σὲ χρεωστοῦμεν τὴν εὐτυχίαν μας, ἔλεγον οἱ τρεῖς νέοι. Ἐὰν δὲν μᾶς ἐμάθανε νὰ συλλέγωμεν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὰ χόρτα, τοὺς καρπούς καὶ τὰ ῥάκη, ἠθέλομεν εἰσθαί σήμερον ἐπαίται.

Οὕτως ἐλάλουν πληροῦντες χαρᾶς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ γηραιοῦ πατρὸς των. Τὸ ἀργύριον τὸ ὁποῖον εἶχον καταθέσει, καὶ τὸ ὅποῖον εἶχε φέρι τόσον καλοὺς καρπούς, μεταχειρίσθησαν εἰς ἀνέγερσιν σχολείου ἐντὸς τοῦ χωρίου.

A. Ω.